

1. NYKSTANTI RŪŠIS

Europiečiai yra nykstanti rūšis. „London Times“

Svarbiausias dalykas, kurį šiandien galime užtikrintai pasakyti – ir šis faktas neturi jokio istorinio precedento – yra tai, kad išsivysčiusiose šalyse gimstamumas katastrofiškai sumažėjo. Peter F. Drucker

Kaip gyventojų skaičiaus augimas visada buvo laikomas tautos ir civilizacijos sveikatos ženklu, taip ir gyventojų skaičiaus mažėjimas yra tautos ir visuomenės ligos požymis. Dabartinėmis sąlygomis Vakarų civilizacija, nepaisant savo galios ir turto, smarkiai nyksta. Jos būklę galima apibūdinti kaip Češyro katės sindromą – kaip ir ta katė, Vakarų civilizacijos tautos tirpsta mūsų akyse.

1960 m. europiečių, įskaitant amerikiečius, australus ir kanadiečius, buvo 750 milijonų, tai sudarė ketvirtadalį trijų milijardų pasaulio žmonių. Be to, tuo metu Vakarų civilizacija išgyveno kūdikių bumą. Išsivadavusios iš imperijų kūrimo naštos ir užgydžiusios karo žaizdas, Vakarų tautos tiesiogine prasme spinduliavo gyvybingumu ir energija. Naujieji maltusiečiai netgi pradėjo dejuoti dėl gyventojų skaičiaus augimo tempo ir niūriai prognozuoti, kad planetos ištekliai netrukus išseks. Anuomet iš jų buvo juokiamasi, bet iki 2000 metų juokas nutilo.

Per keturiasdešimt metų pasaulio gyventojų skaičius padvigubėjo – nuo trijų iki šešių milijardų, tačiau Europos tautos (plačiąja prasme) praktiškai nustojo daugintis. Daugelyje Vakarų šalių mirtingumas dabar atitinka arba net viršija gimstamumą. Iš keturiasdešimt septynių Europos šalių tik viena, musulmoniškoji Albanija, 2000 m. pademonstravo pakankamą gimstamumą, kad išlaikytų savo gyventojų skaičių. Likusi Europa nyksta.

Prognozės gana niūrios. Nuo 2000 iki 2020 m. pasaulio gyventojų skaičius padidės daugiau nei trimis milijardais žmonių ir pasieks daugiau nei devynis milijardus. Tačiau šis penkiasdešimties procentų padidėjimas įvyks tik Azijoje, Afrikoje ir Lotynų Amerikoje, o šimtas milijonų europiečių tiesiog išnyks nuo žemės paviršiaus.

1960 m. europiečių kilmės žmonės sudarė ketvirtadalį pasaulio gyventojų; 2000 m. – jau šeštadalį; 2050 m. jie sudarys tik dešimtadalį. Tai niūri nykstančios rasės statistika. O šios statistikos skleidimas plačiai visuomenei kelia paniką Europoje.

EUROPA

2000 m. Europos gyventojų skaičius nuo Islandijos iki Rusijos buvo 728 mln. Esant dabartiniam vaisingumo rodikliui, neskaitant imigracijos, iki 2050 m. gyventojų skaičius sumažės iki 600 mln. Tai JT Gyventojų skaičiaus skyriaus prognozė, pateikta 2001 m. vasario 28 d. ataskaitoje „Pasaulio gyventojų skaičiaus perspektyvos: padėtis iki 2000 m.“. Remiantis kitu tyrimu, per tą patį laikotarpį Europos gyventojų skaičius sumažės iki 556 mln. Paskutinį kartą toks reikšmingas Europos gyventojų skaičiaus sumažėjimas buvo pastebėtas per Juodąją mirtį – 1347–1352 m. maro epidemiją. Jacqueline Kasun, Humboldto valstybinio universiteto ekonomikos profesorė ir knygos „Karas dėl gyventojų skaičiaus“ autorė, dabartinę situaciją laiko dar rimtesne grėsme:

„Maro epidemija, tokia kaip XIV amžiuje, galėtų sunaikinti iki trečdaliao Europos gyventojų, tačiau ši epidemija pražudytų ir jaunos, ir senus... O gimstamumo mažėjimas paveikia tik jaunos. Susituokusi pora lieka su tėvais ir seneliais, kuriuos jie išlaiko ekonomiškai – tiesiogiai arba per mokesčius. Turėdami mažai arba visai neturėdami brolių ir seserų, jie neturi su kuo pasidalinti ekonomine našta, todėl vaikų gimimas tampa dar mažiau tikėtinas. Ir neišvengiamai kyla klausimas: ar įmanoma ištrūkti iš šio užburto rato?“⁴

Klausimas, kaip sakoma, yra tiesmukas; ir **jei Europa artimiausiu metu neras į jį atsakymo, europiečiai išmirs**. Kiek rimta situacija? Iš dvidešimties tautų, kuriose yra mažiausias gimstamumo rodiklis, aštuoniolika yra Europos. Vidutinis gimstamumo rodiklis Europoje sumažėjo iki 1,4, o norint išlaikyti dabartinį gyventojų skaičių, reikia bent 2,1. Kaip pastebi apžvalgininkas Benas Wattenbergas, tai ne tik ZPG (nulinis gyventojų skaičiaus augimas), tai NP (nulinis gyventojų skaičius).

Netrukus NATO turės apsaugoti didžiulį pensininkų pasaulį.

Jei dabartiniai vaisingumo rodikliai išliks tokie patys, iki XXI amžiaus pabaigos Europos gyventojų skaičius sumažės iki 207 milijonų – tai yra iki trisdešimties procentų šiandienos gyventojų. Vakarų civilizacijos lopšys taip pat taps jos kapu.

Kodėl tai vyksta? Viena iš priežasčių – socializmas, gražus Europos intelektualų idealas per ištisas kartas. „Jei pažadėsite visiems valstybinę pensiją, vaikai nustos būti draudimo polisu nuo senatvės“, – teigia dr. Johnas Wallace'as iš Johnso

Hopkinso universiteto. „Jei moteris uždirba daugiau nei pakankamai, kad jaustųsi ekonomiškai nepriklausoma, ji nesistengs susirasti vyro. O jei galite mylėtis vien dėl malonumo, be ketinimų daugintis – ir tai šios dienos tiesa tiek katalikiškoje Italijoje, tiek pasaulietinėje Britanijoje – kam tuoktis?“⁶

Atleisdami vyrus, žmonas ir vaikus nuo šeimos pareigų, Europos socialistai panaikino visuomenės poreikį šeimai. Dėl to šeimos institucija ėmė nykti. Ir kartu su ja ėmė nykti Europa. Tuo tarpu trečiasis pasaulis kas penkiolika mėnesių papildė savo gretas šimtu milijonų žmonių – tiek gyventojų yra Meksikoje; iki 2050 m. trečiasis pasaulis prisijungs dar keturiasdešimt naujųjų Meksikos valstijų, o Europa neteks tiek pat žmonių, kiek šiuo metu gyvena Belgijoje, Olandijoje, Danijoje, Švedijoje, Norvegijoje ir Vokietijoje. Jei neįsikiš dieviška intervencija – arba staiga neatsiras noras turėti tokias dideles šeimas kaip jų močiucių – ateitis priklausys trečiajam pasauliui. Kaip T. S. Eliotas apibendrina knygoje „Tuščiaviduriai žmonės“:

„Štai kaip baigiasi pasaulis, / Ne su trenksmu, o su dejavimu.“⁷

VOKIETIJA. CLEMENCEAU KERŠTAS

„Vokiečių yra dvidešimt milijonų daugiau, nei mums reikia!“ – kartą pareiškė Georges Clemenceau, Prancūzijos tigras, valstybės veikėjas, labiausiai atsakingas už Versalio sutartį, kuria Vokietija neteko visų savo kolonijų, dešimtadalio teritorijos ir aštuntadalio gyventojų.⁸ Clemenceau neapykanta vokiečiams suprantama. Kaip savo Trečiosios Respublikos istorijoje pažymėjo Alistair Horne, „Clemenceau buvo vienas iš tų deputatų, kurie protestavo prieš Elzaso-Lotaringijos perdavimą Vokietijai 1871 m.; jis vos išvengė egzekucijos per pilietinį karą ir Komunos slopinimą.“⁹ Clemenceau buvo Prancūzijos imperatoriaus nuvertimo ir Vokietijos kaizerio karūnavimo Versalyje liudininkas.

Pirmojo pasaulinio karo metu jis bejėgiškai stebėjo, kaip jo mylimą Prancūziją kankina Hindenburgo ir Ludendorfo barbarai, kaip vokiečių ordos grįžta į savo tėvynę, palikdamos pusantro milijono žuvusių prancūzų.

Po penkiasdešimties metų Prancūzijos tigras atkeršys, nes šiuo metu vokiečių moterys atsisako gimdyti vaikus. Dešimt metų gimstamumas Vokietijoje yra 1,3, gerokai mažesnis nei reikalaujami 2,1. Todėl vokiečių tautos ateitis atrodo labai niūri.

Iki 2050 m.: mirs dvidešimt trys milijonai vokiečių; Vokietijos gyventojų skaičius sumažės nuo aštuoniasdešimt dviejų iki penkiasdešimt devynių milijonų; vaikų iki penkiolikos metų skaičius sumažės iki 7,3 milijono; trečdalis Vokietijos gyventojų bus vyresni nei šešiasdešimt penki. Pagyvenusių ir jaunų žmonių santykis Vokietijoje bus daugiau nei du prie vieno; Vokietijos gyventojų skaičius sudarys du trečdalius iš 1% pasaulio gyventojų, ir tik vienas iš 150 žmonių Žemėje bus vokiečiai. Be to, vokiečiai bus viena seniausių tautų pasaulyje.

Mano prašymu JT Gyventojų skaičiaus skyriaus direktorius Josephas Chami parengė gyventojų skaičiaus prognozę kelioms Europos šalims iki 2100 m. Pagal šią prognozę, jei išliks dabartinis gyventojų skaičiaus augimo tempas ir nulinė imigracija, Vokietijos gyventojų skaičius sumažės iki 38,5 mln., t. y. 53 procentais.

Bavarijos konservatorius ir kandidatas į kanclerus Edmundas Stoiberis mano, kad dabartinė demografinė padėtis Vokietijoje yra tiksinti bomba. Jis reikalauja trigubai padidinti vaiko išmokas vaikams iki trejų metų. Šiuo metu Vokietija už vaikus iki dvejų metų moka 140 USD per mėnesį, o kitais metais – šiek tiek daugiau. Stoiberio pasiūlymas šiuo metu vadinamas radikaliu ir ekstremistiniu, tačiau netrukus jis taps realybe. „Kodėl aš atsisakau turėti vaikų? Man reikia pakankamai miego. Aš daug skaitau, o norint vertinti knygas, reikia gerai išsimiegoti“, – sako 34 metų Gabriella Tannhäuser, Berlyno verslininkė, gyvenanti nesudarytoje santuokoje.¹² „Mes esame – DPJV“, – antrina 37 metų Andreas Herrmann, vartodamas populiarių vokišką akronimą, reiškiantį **„dvigubos pajamos, jokių vaikų“**.¹³ Ilgainiui tokių DPJV kaip Tannhäuser ir Herrmann savanaudiškumas Vokietijai gali būti lemtingesnis nei Trečiojo Reicho iškilimas.

Griuvus Berlyno sienai, Vakarų Vokietijos kancleris Helmutas Kohlis bandė suvienyti vokiečių tautą po 45 metų trukusio Šaltojo karo. Didžiojoje Britanijoje, Rusijoje, Prancūzijoje ir net Jungtinėse Valstijose daug kalbėta apie tai, kaip pasaulis negali pasitikėti suvienyta Vokietija. Juk Vokietija du kartus bandė užkariauti Europą. Kokios garantijos, kad suvienyta Vokietija nebandys panašaus trečią kartą?

Tačiau šis pavojus lieka tik hipotetinis. Vokiečių tauta sensta ir miršta; iki 2050 m. vokiečių vaikų bus penkiais milijonais mažiau nei 2000 m.; taigi, labai

tikėtina, kad Vokietija, kaip ir generolo MacArthuro senasis kareivis baladėje, tiesiog „lėtai išnyks“.

ITALIJA. PRAMOGŲ PARKAS

Italų tautos, kuri mums padovanojo Romą visoje jos šlovėje, Šv. Petro baziliką ir Siksto koplyčią, Dantę ir Mikelandželą, Kolumbą ir Galilėjų, perspektyvos atrodo dar niūresnės. Italijos gimstamumo rodiklis dvidešimt penkerius metus buvo mažesnis už gyventojų skaičiaus mažėjimo lygį – vos 1,2 vaiko vienai moteriai. Jei šis rodiklis išliks, iki 2050 m. penkiasdešimt septyni milijonai italų taps keturiasdešimt vienu milijonu. Amerikos įmonių instituto tyrėjas Nicholas Eberstadt rašo: „Iki 2050 m. vos 2 procentai Italijos gyventojų bus jaunesni nei 5 metų, o daugiau nei 40 procentų – vyresni nei 65 metų.“¹⁴ Gimstamumo lygis šioje „katalikiškiausioje ir romantiškiausioje šalyje“, – priduria Gregas Easterbrookas, „The New Republic“ apžvalgininkas, – „žada, kad Italija taps pramogų parku ateinančioms kartoms.“¹⁵

Neseniai populiaraus „pusiau feministinio“ žurnalo „Noi Donne“ atliktas tyrimas rodo, kad 52 procentai 16–24 metų italų moterų neketina turėti vaikų.¹⁶

Pagrindinė šio nenoro priežastis – karjera. Romos universiteto demografas Antonio Golini teigia, kad Italija visiškai priklauso nuo imigrantų, kurie vieninteliai leidžia šaliai nešti pensijų naštą. Tačiau imigrantų antplūdis tuo pačiu metu kelia pavojų Italijos kultūrai. „Italija nustoja būti itališka“, – sako Golini. „Mūsų visuomenė, kokią ją žinome, nyksta mūsų akyse.“¹⁷

Prieš dvidešimt metų, kai pirmą kartą paskelbė medžiagą apie artėjančią demografinę krizę, Golini buvo pavadintas „demografiniu teroristu“¹⁸. Šiandien niekas neprisimena šios pravardės, nepaisant to, kad dr. Golini vis dar kupinas niūriausių nuojautų apie Italijos ateitį: **„Vis labiau globalizuojant darbo rinką, Italija turi konkuruoti su Prancūzija, Jungtinėmis Valstijomis, Indija... Kaip mes, turėdami savo senus žmones ir nedaug jaunų žmonių, galime tikėtis sėkmės konkurencinėje kovoje?“**¹⁹

Bolonijos kardinolas Giacomo Biffi kreipėsi į Romą, prašydamas apriboti imigraciją, į šalį įsileidžiant tik katalikus, kad „išsaugotų tautos tapatybę“ – juk musulmonai imigrantai, anot Jo Eminencijos, „turi kitokią maistą, kitokias šventes, kitokias šeimos vertybes“²⁰. Tačiau kur kardinolas tikisi rasti šių katalikų?

Tikrai ne Ispanijoje, kur, valdant Caudillo Francisco Franco, didelės šeimos buvo laikomos pavyzdžiais ir gaudavo medalius bei dovanas iš valstybės. Ispanijos vaisingumo rodiklis yra žemiausias Europoje, net mažesnis nei Italijos, Čekijos ir Rumunijos, kur jis siekia 1,2. Ispanijoje šis rodiklis yra 1,07, o tai reiškia, kad per penkiasdešimt metų šalies gyventojų skaičius sumažėjo 25 procentais, o pagyvenusių ispanų (vyresnių nei šešiasdešimt penkerių) skaičius išaugo 117 procentų. „Vos per vieną kartą perėjome iš visuomenės, kurioje šeimos su aštuoniais ir net dvylika vaikų buvo norma, į visuomenę, kurioje bevaikės poros arba poros su vienu vaiku, kurios neskuba susilaukti kito, tapo norma“, – pažymi Madrido sociologas Víctor Pérez Díaz. Iki 2050 m. vidutinis italų amžius bus penkiasdešimt ketveri metai, o ispanų – penkiasdešimt penkeri, keturiolika metų vyresnis nei japonų, šiuo metu seniausios tautos Žemėje, amžiaus.

„Mus užgniaužė klestėjimas“, – pareiškė dr. Pierpaolo Donati, katalikų intelektualas ir Bolonijos universiteto sociologijos profesorius. „Paguoda yra vienintelis dabartinių kartų tikėjimas. Aukos šeimai – žmonių visuomenės pagrindui – koncepcija tapo istorine anomalija. Tai stebina.“²²

1950 m. Ispanijoje, kurią nuo Ispanijos skyrė Gibraltaro sąsiauris, buvo tris kartus daugiau gyventojų nei Maroke. Iki 2050 m. Maroke bus dvigubai daugiau gyventojų nei Ispanijoje. Sociologai prognozuoja, kad šimtas jaunų ispanų, šiandien tuokiančių, turės penkiasdešimt aštuonis vaikus, trisdešimt tris anūkus ir tik devyniolika proanūkių.

RUSIJA

O kaip dėl paskutinės sovietų imperijos tvirtovės, kuri septyniasdešimt metų drebino pasaulį? Rusija, kurios gimstamumas sieks 1,35, iki 2050 m. praras 33 milijonus iš savo 147 milijonų gyventojų – tai dar didesnis praradimas nei 30 milijonų aukų, priskiriamų Stalinui. Iki tos pačios datos vaikų iki 15 metų skaičius sumažės nuo 26 milijonų iki 16 milijonų, o pagyvenusių žmonių skaičius padidės nuo dabartinių 18 milijonų iki 28 milijonų.

2000 m. gruodį paaiškėjo detalių, kurios grasino kur kas rimtesnėmis pasekmėmis. Gimstamumas Rusijoje sumažėjo iki 1,17, mažiau nei Italijoje. Gyventojų skaičius sumažėjo iki 145 milijonų, o 2016 m. prognozėje buvo nurodyta, kad jis sieks 123 milijonus. „Jei tikėtume profesionalų, paskyrusių savo gyvenimą šiam mokslui, prognozėmis“, – pareiškė prezidentas Putinas, – „po penkiolikos metų mūsų gyventojų skaičius sumažės 22 milijonais. Tik

pagalvokite apie šį skaičių – tai yra septintoji Rusijos gyventojų dalis.“²³ Šie nuostoliai viršytų visus SSRS nuostolius Antrajame pasauliniame kare. „Jei dabartinė tendencija tęsis“, – tęsė Putinas, – „susidurime su tiesiogine grėsme tautos egzistavimui.“

Vidutinė vyrų gyvenimo trukmė Rusijoje šiandien yra penkiasdešimt devyneri metai; du iš trijų nėštumų baigiasi abortu. Vidutinė rusė moteris atlieka nuo 2,5 iki 4 abortų, o mirtingumas Rusijoje šiandien yra 70 procentų didesnis nei gimstamumas.²⁴ Net milijonų rusų grįžimas iš buvusių sovietinių respublikų į savo šalį negali sustabdyti nacionalinio išnykimo proceso. Šioje situacijoje grėsmingiausia yra tai, kad Sibiro gyventojų skaičius sparčiai mažėja, o kaimyninės Kinijos gyventojų skaičius auga ištis neįtikėtinu greičiu.

Kai Valstybės Dūmos pirmininko pavaduotojas, aršus nacionalistas Vladimiras Žirinovskis, pasiūlė poligamiją – penkias žmonas kiekvienam rusui vyrui, dešimties metų abortų draudimą ir draudimą Rusijos moterims keliauti į užsienį – jis buvo viešai išjuoktas, todėl jo populiarumas smarkiai sumažėjo.²⁵ Nepaisant to, demografinė padėtis Rusijoje reikalauja nedelsiant imtis veiksmų, o Rusijos „gyvybinės krizės“ geostrateginės pasekmės gali tapti kliūtimi Amerikai.

Mano prašymu ponas Chami pateikė Rusijos prognozę, darydamas prielaidą apie dabartinius gimstamumo rodiklius ir nulinę imigraciją. Pagal šią prognozę, iki 2100 m. rusų bus mažiau nei 80 milijonų; tai maždaug atitinka JAV gyventojų skaičių tais metais, kai Theodore'as Rooseveltas išėjo į pensiją (1909 m.).²⁶

JUNGTINĖ KARALYSTĖ

O kokia ateitis laukia mūsų salų pusbrolių? „Sociologai apskaičiavo, kad iki šio amžiaus pabaigos anglai bus mažuma savo šalyje. Anglai neturi pakankamai vaikų, kad užtikrintų tautos reprodukciją“, – rašo apžvalgininkas Paulas Craigas Robertsas.²⁷ Pirmą kartą istorijoje, priduria „London Observer“, dominuojanti nacionalinė dauguma tampa mažuma savanoriškai, o ne dėl karo, bado ar epidemijos.²⁸

Laikraštis klysta. Abejotina garbė būti pirmąja tauta istorijoje, savanoriškai atsisakiusia savo dominavimo savo teritorijoje, atiteks Jungtinėms Valstijoms. Prezidentas Clintonas prognozavo, kad tai įvyks iki 2050 m., pusę amžiaus anksčiau nei JK. Tačiau neabejotina, kad britai juda ta pačia kryptimi. Etninės mažumos jau sudaro 40 procentų Londono gyventojų. Londono mero patarėjas

etniniais klausimais Lee Jasperis teigia: „Sociologai apskaičiavo, kad iki 2010 m. baltieji Londone bus mažuma.“²⁹

Viena iš šios tendencijos priežasčių yra nuolat mažėjantis vietinių britų gimstamumas. 2000 m. Anglijoje ir Velse gimė 17 400 kūdikių mažiau nei 1999 m., tai yra beveik 3 procentų sumažėjimas, o vaisingumo rodiklis sumažėjo iki 1,66 – žemiausias rodiklis nuo 1924 m., kai statistikai pradėjo matuoti šį rodiklį.³⁰

JAPONIJA

Iš dvidešimt dviejų tautų, kuriose vaisingumo rodikliai mažiausi, tik dvi yra už Europos ribų – amerikiečiai ir japonai.

Japonai buvo pirmieji Azijos žmonės, įžengę į šiuolaikinę erą. Iki 1868 m. jų šalis gyveno savanoriškai izoliuota nuo likusio pasaulio. Praėjus mažiau nei trisdešimčiai metų, dinamiškai besivystanti Japonija prilygo Vakarų šalims. Japonai nugalėjo Kiniją, kolonizavo Taivaną, o 1900 m. Japonijos armija kartu su europiečiais ir amerikiečiais įsiveržė į Kiniją, kad numalšintų garsųjį Boksinkų sukilimą. 1904–1905 m. Rusijos ir Japonijos karas buvo pirmasis karas, kuriame Azijos valstybė nugalėjo didžiąją Vakarų valstybę. Karas prasidėjo netikėtu išpuoliu prieš Rusijos eskadrilę Port Artūre ir baigėsi vienu įspūdingiausių jūrų mūšių istorijoje – caro laivyno paskandinimu Tsušimos sąsiauryje.

Pirmajame pasauliniame kare Japonija rėmė Antantę ir jos vardu užėmė Vokietijos kolonijas Kinijoje ir Ramiojo vandenyno salose. Ji taip pat gynė Europos valdas Azijoje, o Japonijos laivai palydėjo Australijos ir Naujosios Zelandijos karius į Galipolį. Japonijos eskadrilė taip pat plaukiojo Viduržemio jūroje. Tačiau kai prezidentas Hardingas ir valstybės sekretorius Charlesas Evansas Hughesas Vašingtono jūrų konferencijoje pareikalavo, kad Londonas nutrauktų dvidešimt ketverius metus trukusią sąjungą su Japonija, japonai pasijuto išduoti. Kauliukas buvo mestas. Po dvidešimties metų įvyko tragedija Perl Harbore, po kurios sekė visiškas Japonijos imperijos sunaikinimas. Padedant amerikiečiams ir pasikliaujant amerikietiškomis idėjomis bei metodais, pokario Japonija tapo dinamiškiausia šalimi planetoje. Iki 1990 m. jos ekonomika nusileido tik JAV ekonomikai, sudarydama perpus mažesnę už pastarąją, nepaisant to, kad Japonijos salos nėra didesnės už Montanos valstiją. „Japonijos stebuklas“ buvo nepaprastas iškilios tautos pasiekimas.

Tačiau tada kažkas nutiko ir Japonijai. Japonai taip pat pradėjo nykti. Šiandien gimstamumas šalyje yra perpus mažesnis nei 1950 m. Artimiausioje prognozėje teigiama, kad Japonijos gyventojų skaičius yra 127 milijonai, iki 2050 m. šis skaičius sumažės iki 104 milijonų, o iki tos dienos šalyje bus mažiau nei perpus mažiau vaikų nei 1950 m., tačiau pagyvenusių žmonių skaičius, palyginti su tais pačiais metais, padidės aštuonis kartus. Dinamiškumas išblės, Japonija praras dabartinę savo svarbą Azijoje, nes kiekvienam japonui teks penkiolika kinų. Net filipiniečių, kurių gyventojų skaičius 1950 m. sudarė tik ketvirtadalį Japonijos gyventojų skaičiaus, iki 2050 m. jų bus dvidešimt penkiais milijonais daugiau nei japonų.

Kokia šio socialinio sukrėtimo priežastis? Daugiau nei pusė japonių moterų iki trisdešimties metų neišteka ir nesusilaukia vaikų. 31 Žinomos kaip „parazitės senmergės“, jos gyvena su tėvais ir siekia karjeros, daugelis net negalvodamos apie tokius „socialinius reiškinius“ kaip vyrai ir vaikai. Jų šūkis: „Gyvenk sau ir mėgaukis gyvenimu“. 2000 m. Japonijos mokyklų mokinių skaičius buvo mažiausias per visą šalies istoriją, o vyriausybė padidino vaikų priežiūros subsidiją vaikams iki šešerių metų iki 2400 USD per metus (kai kurie radikalūs politikai siūlo padidinti dešimt kartų). Viena iš pirmaujančių vyresniosios kartos Japonijos žurnalistų Mitsuko Shimomura „New York Times“ korespondentei Peggy Orenstein sakė, kad Japonija gauna tai, ko nusipelnė, nes atsisakė suteikti tikrą lygybę savo moterims:

„Nesigailiu dėl gimstamumo sumažėjimo...Manau, kad tai netgi naudinga. Šios parazitės, net to nesuvokdamos, sukėlė nepaprastą socialinį judėjimą. Dabar politikai maldauja moterų turėti vaikų. Jei neatsiras visuomenė, kurioje moterys su vaikais galėtų dirbti ir jaustis patogiai, Japonija pražus po penkiasdešimties, daugiausiai šimto metų. Ir joks išlaikymas vaikams nepadės. Moterys turi būti tikrai lygios su vyrais.“³²

Ir šios moterys lemia Japonijos visuomenės likimą ir ateitį!

Japonijos imperija žlugo 1945 m., ir palyginti neseniai įvyko kažkas, kas pakenkė Japonijos dvasiai, atimdamas iš jos norą gyventi ir vystytis, užkariauti ir plėtoti vis naujas teritorijas pramonėje, technologijose, prekyboje ir finansuose. Analitikai šią būseną vadina tuo, ką garsus ekonomistas J. M. Keynesas pavadino „gyvuliška dvasia“.

Visai įmanoma, kad tam yra ir kitas, proziškesnis paaiškinimas: amžius. Iš 190 pasaulio šalių Japonija yra seniausia: vidutinis japono amžius yra keturiasdešimt vieneri metai. Japonija pirmoji legalizavo abortus (1948 m.), todėl pokario kūdikių bumas sparčiai mažėjo, ypač lyginant su panašiu bumu Vakaruose.

Ar yra paralelė tarp krikščionybės išnykimo Vakaruose ir japonų tikėjimo nykimo prieš ir po karo? Kai tautos praranda savo misiją, šią dangaus dovaną, kai praranda tikėjimą, kuris kadaise jas skyrė nuo visų kitų, tada jos žūsta kaip tautos; tada išnyksta kultūros, žmonės ir civilizacijos.

Dar kartą pažvelkime į 2050 m. prognozę ir pabandykime įsivaizduoti, kaip atrodys mūsų pasaulis.

Afrikoje gyvens 1,5 milijardo žmonių. 500 milijonų žmonių arabų-turkų-islamo jūra drieksis nuo Maroko iki Persijos įlankos. Pietų Azijoje gyvens 700 milijonų iraniečių, afganų, pakistaniečių ir bangladešiečių, taip pat 1,5 milijardo indų. Plius 300 milijonų indoneziečių ir Kinija su savo 1,5 milijardo gyventojų – nekarūnuota Azijos karalienė.

Rusija, turinti daugiausia 114 milijonų gyventojų, bus praktiškai išvaryta iš Azijos. Beveik visi rusai gyvens į vakarus nuo Uralo, tai yra Europoje. Vakariečiai, kurie dominavo Afrikoje ir Azijoje pirmoje XX amžiaus pusėje, iki XXI amžiaus vidurio iš šių žemynų išnyks; jų buvimo pėdsakų liks tik mažiųjų anklavuose, tokiuose kaip Pietų Afrika ir Izraelis. Australijoje, kurioje gyvena 19 milijonų gyventojų, o baltųjų gimstamumo rodiklis jau yra mažesnis už reprodukcijos lygį, Europos gyventojai taip pat pradės mirti.

Taigi „Pirmojo pasaulio“ šalys susiduria su sunkiu pasirinkimu.

Jei dabartinis gimstamumo lygis išliks toks pat, iki 2050 m. Europa turės priimti 169 mln. imigrantų – žinoma, jei ji norės išlaikyti dabartinį penkiolikos ir šešiasdešimt penkerių metų amžiaus santykį. Tačiau jei europiečiai nuspręs kompensuoti natūralų gyventojų skaičiaus mažėjimą, jiems teks priimti iki 1,4 mlrd. imigrantų iš Afrikos ir Artimųjų Rytų. Kitaip tariant, Europa arba padidins mokesčius, drastiškai sumažins pensijas ir sveikatos priežiūros išmokas, arba taps „Trečiojo pasaulio žemynu“. Toks yra pasirinkimas, ir jį reikės vykdyti.

Jei gimstamumo lygis Europoje nedidės, iki 2050 m. Europos vaikų iki penkiolikos metų skaičius sumažės 40 proc. iki 87 mln., o pagyvenusių žmonių

skaičius padvigubės iki 169 mln. Vidutinis europiečio amžius bus penkiasdešimt devyneriais metais didesnis nei vidutinis japono amžius šiandien. Prancūzų tyrinėtojas Alfredas Sauvy pažymi, kad Europa „rizikuoja tapti žemynu, kuriame seni žmonės gyvena senuose namuose ir yra apkrauti senomis idėjomis“³³.

Ar Vakarų mirtis tikrai neišvengiama? O gal, kaip ir visos ankstesnės Vakarų civilizacijos žlugimo prognozės, ši pranašystė taip pat neišsipildys ir greitai bus pamiršta, prisimenama tik kaip nepagrįstos panikos pavyzdys?

Juk ir Malthusas, ir Marxas klydo. Demokratija nežuvo per Didžiąją depresiją, nepaisant komunistų patikinimų. Ir Chruščiovas nesugebėjo mūsų „palaidoti“ – mes palaidojome jį. Neville'o Shute'o romanas „Ant tolimiausio kranto“ pasirodė esąs ne mažiau fantastiškas nei „Daktaras Streindžlove“ ar „Septynios gegužės dienos“. O Paulo Ehrlich'o „gyventojų skaičiaus bomba“ niekada nesprogo. „79-ųjų katastrofa“ atvedė į valdžią Ronaldą Reaganą ir pradėjo gerų jausmų erą. Nepaisant visų Romos klubo pareiškimų, Žemėje dar nesibaigė nafta. Pasaulio pabaiga neatėjo tūkstantmečių sandūroje, kaip vieni prognozavo, o kiti tikėjosi. Bet kas prognozavo Sovietų imperijos žlugimą ir Sovietų Sąjungos žlugimą? Argi neįmanoma, kad šiandien daugiausiai gyventojų turinčios šalys – Kinija, Indija ir Indonezija – patirs tokį patį likimą? Kodėl gi nenukėlus Vakarų žlugimo raudų į tą pačią dulkėtą lentyną, kur diskusijos apie „branduolinę žiemą“ ir „visuotinį atšilimą“?

Atsakymas: Vakarų mirtis nėra prognozė, ne aprašymas to, kas gali nutikti ateityje; tai diagnozė, konstatavimas to, kas vyksta dabar. „Pirmojo pasaulio“ tautos miršta. Jos yra gilioje krizėje – ne todėl, kad kažkas nutiko Trečiajam pasauliui, o todėl, kad kažkas neįvyko jų pačių šalyse, jų pačių namuose. Gimstamumas Vakarų šalyse mažėja jau daugelį metų. Išskyrus musulmoniską Albaniją, nė viena Europos tauta nėra pajėgi užtikrinti tinkamos reprodukcinės sėkmės. Ir kuo toliau einame, tuo labiau pastebimas gimstamumo mažėjimas. Daugelyje Europos šalių seni žmonės miršta greičiau nei gimsta kūdikiai. Nėra jokių pagerėjimo ženklų: europiečių skaičius mažėja absoliučiais skaičiais.

Taigi, kalbame ne apie pranašystes ar burtus iš kavos tirščių, o apie matematiką. Kuo didesnis kritimas ir kuo ilgesnis nuosmukis, tuo sunkiau atsigauti po staigaus kritimo. „Pirmasis pasaulis“ turi skubiai pakeisti situaciją, antraip jį aplenks Trečiasis pasaulis, kurio gyventojų skaičius šiandien yra penkis kartus didesnis, o iki 2050 m. – dešimt kartų didesnis! Tikimybė įveikti staigaus kritimo

laikotarpį mažėja su kiekvienais metais. Nėra jokių gimstamumo didėjimo ženklų; priešingai, vis daugiau Vakarų moterų renkasi neturėti vaikų „dėl ideologinių priežasčių“.

Kad pagrįstume savo argumentus, pereikime prie aritmetikos. Italija iki 2020 m. negalės turėti daugiau vaisingo amžiaus jaunų žmonių nei šiandien – paauglių, mažų vaikų ir kūdikių. Esamą šalies gyventojų skaičių galima padidinti tik imigracija. **O galbūt įvyks stebuklas, kai Vakarų moterys staiga grįš prie idėjos, kurią atmetė – kad jos turėtų gimdyti ir auginti vaikus, o tada juos siųsti į pasaulį, kad jie tęstų savo šeimas ir tautas; tik tada galėsime užkirsti kelią Vakarų mirčiai.**

Kodėl Vakarų moterys šiandien turi mažiau vaikų nei jų motinos arba visai neturi? Kodėl tiek daug žmonių remia, Motinos Teresės žodžiais tariant, „karą prieš vaikus“?34 Vakarų moterys jau seniai žinojo ir turėjo prieigą prie kontracepcijos priemonių, tačiau niekada anksčiau jos jų nenaudojo taip aktyviai, kaip šiandien. Abortas Amerikoje yra legalus jau trisdešimt metų, tačiau, kitaip nei Kinijoje, joks federalinis teisėjas neverčia moters darytis abortą, jei ji jo nenori.

Vis dėlto Vakarų moterys taip dažnai nutraukia nėštumus, kad tai vis labiau primena europiečių kilmės tautų genocidą. „Civilizuota visuomenė yra ta, kurioje vaikai yra glostomi“, – pastebėjo Joan Ganz Cooney.³⁵ Kodėl vaikai šiandien sulaukia daug mažiau meilės? Kas sukėlė šį pokytį Vakarų vyrų ir moterų širdyse ir protuose? Ar šią padėtį galima ištaisyti? Jei ne, laikas parašyti paskutinius mūsų civilizacijos istorijos skyrius ir parengti Vakarų paskutinę valią ir testamentą.